

nisteren foreslaaede og af Udvalget tiltraadte Bevilling forøges en Smule, for at Ministeren kunde blive i Stand til, hvis Forholdene i øvrigt gøre ham det muligt og hans Overvejelser med Arkitekt og andre paagældende kunne føre dertil, at anbringe et smukt, aabent Jernhegn i Stedet for Muren. Jeg undgaar med Villie at kalde det et Gitter eller Rækværk, idet vi her i København have ret afskrækkende Eksempler paa saadanne Gitter eller Rækværker paa Steder, hvor der kunde have været smukke Jernhegn. Der er den dejlige store Ørstedspark. Gaar man langs med den, har man for Øje disse kedsommelige, bestandig sig gentagende stive Jernstænger, der forvirre Blikket ved hurtig Forbigang, i Stedet for, at man kunde have haft et Hegn, som godt kunde være af Jern, men udarbejdet i frie Linjer og med Aabninger, der havde skaffet Behag for Øjet og bevirket, at Anlægget bag ved havde frembragt sit fulde Skønhedsindtryk. Jeg tror, at Hyggen ved vort Byningskompleks vilde betydelig forøges, om vi fik et smukt Jernhegn mellem os og Bredgade, frem for en spærrende Mur. Og jeg mener, at vi ikke i fjerneste Maade ville være generede af, at de forbigaaende, de Sekunder, de bevæge sig der, se ind paa os. Jeg ved, der er et Hensyn, der er blevet anført, men jeg tror, det ikke har noget paa sig, nemlig at Lyden ude fra skulde blive dæmpet af en Mur, og at vi skulde blive generede af Larmen, naar vi havde et aabent Jernhegn. Det har aabenbart ikke noget paa sig. Larmen i Bredgade er saare ringe. Det er en af de roligste Gader, Arbejdskørslen der er forsvindende, Gaden er asfalteret, og det eneste, der frembringer lidt Støj, er Sporvognene, der endda kun gaa i den ene Retning; Lydene fra Gaden ville hverken kunne forstyrre dem, der arbejde, eller dem, der nyde Behaget ved at gaa et Øjeblik uden for Bygningen. Der er saaledes ikke noget som helst Hensyn, tror jeg, der forbyder at være fri for den dækkende Mur. Derfor tillade vi os at raade vore Kolleger til at vedtage dette lille Underændringsforslag, der gør det muligt for Ministeren, naar han efter tilendebragt Overvejelse maatte beslutte sig dertil, at anbringe et aabent Jernhegn mellem Grunden her og Bredgade. Hermed tillader jeg mig at anbefale dette Underændringsforslag.

Lange: Blandt Bilagene til § 6, Ministeriet for offentlige Arbejder, fandt jeg et Udkast til ny Bestemmelser for Pri-

befordring for Statsbanernes Personale. Da jeg læste dem igennem, saa jeg under Punkt 11. følgende: „Ansatte, der afgaa med Pension, kunne i enkelte Tilfælde faa Fripas til Rejser for deres egen Person.“ Denne Bestemmelse finder jeg ikke alene ukorrekt, men den maa tillige kaldes uretfærdig. I Overenskomsten mellem Staten og det sjællandske Jernbaneselskab, som blev sluttet ifølge Lov af 2. Juli 1880, staar der: „Alle i Jernbaneselskabets Tjeneste i Overgangsøjeblikket ansatte Embedsmænd og Funktionærer gaa over i Statens Tjeneste ved de sjællandske Jernbaner med de dem hidtil tillagte Lønninger, Tjenesteanciennet og øvrige Rettigheder samt de dem paahvilende Forpligtelser.“ Det forekommer mig derfor, det vil være ukorrekt, naar man nu vil forandre dette paa den her foreslaaede Vis, at disse ansatte, der ere afgaaede med Pension, i Fremtiden kun som en Naadessag faa tilstaaet enkelte Ferierejser paa Jernbane. Hidtil har det været saaledes, at de med Pension afgaaede have haft 24 Fripas om Aaret til sig selv og deres Familie og den dem tilhørende Husstand. For Fremtiden skal Familien slet ikke kunne faa Del i Ferierejser, kun den pensionerede faar de enkelte Rejser, han maa gaa hen og bede om. Jeg mener, at det hverken er korrekt eller retfærdigt, tværtimod, jeg maa absolut formene, at i det mindste de pensionerede Embedsmænd og Funktionærer, der ere overgaaede fra det sjællandske Jernbaneselskab til Staten, have et berettiget Krav paa at beholde de 24 Fripas. Jeg vil endog anbefale at gaa noget videre og lade dem, der ere ansatte i Øjeblikket i Tjenesten, beholde den Ret, de have haft hidtil. Om man ved fremtidige Ansættelser ikke giver de paagældende denne Ret, bliver noget andet, men man kan paaregne, at i Øjeblikket mener enhver i Jernbanens Tjeneste ansat, at det er et Gode, han har erhvervet sig, og dette Spørgsmaal spiller dog en underordnet Rolle for Staten. Disse Mennesker, ere naar de gaa af, næsten alle i den Alder, hvor man ikke rejser overdrevent meget. Det kan ikke være korrekt pludselig at tage denne Ret fra dem og i Stedet for give dem noget som en Naadessag. I Bestemmelserne af 1896 blev det udtrykkelig nævnt, at de pensionsberettigede Embeds- og Bestillingsmænd, naar de gaa af, skulde have 24 Frikort om Aaret. Det var analogt med den Overenskomst, der blev sluttet i September 1880. Jeg maa derfor tillade mig at anbefale, at disse pensione-